

השחקנים מחווים דעתם על כושר-המישחק של בגין:

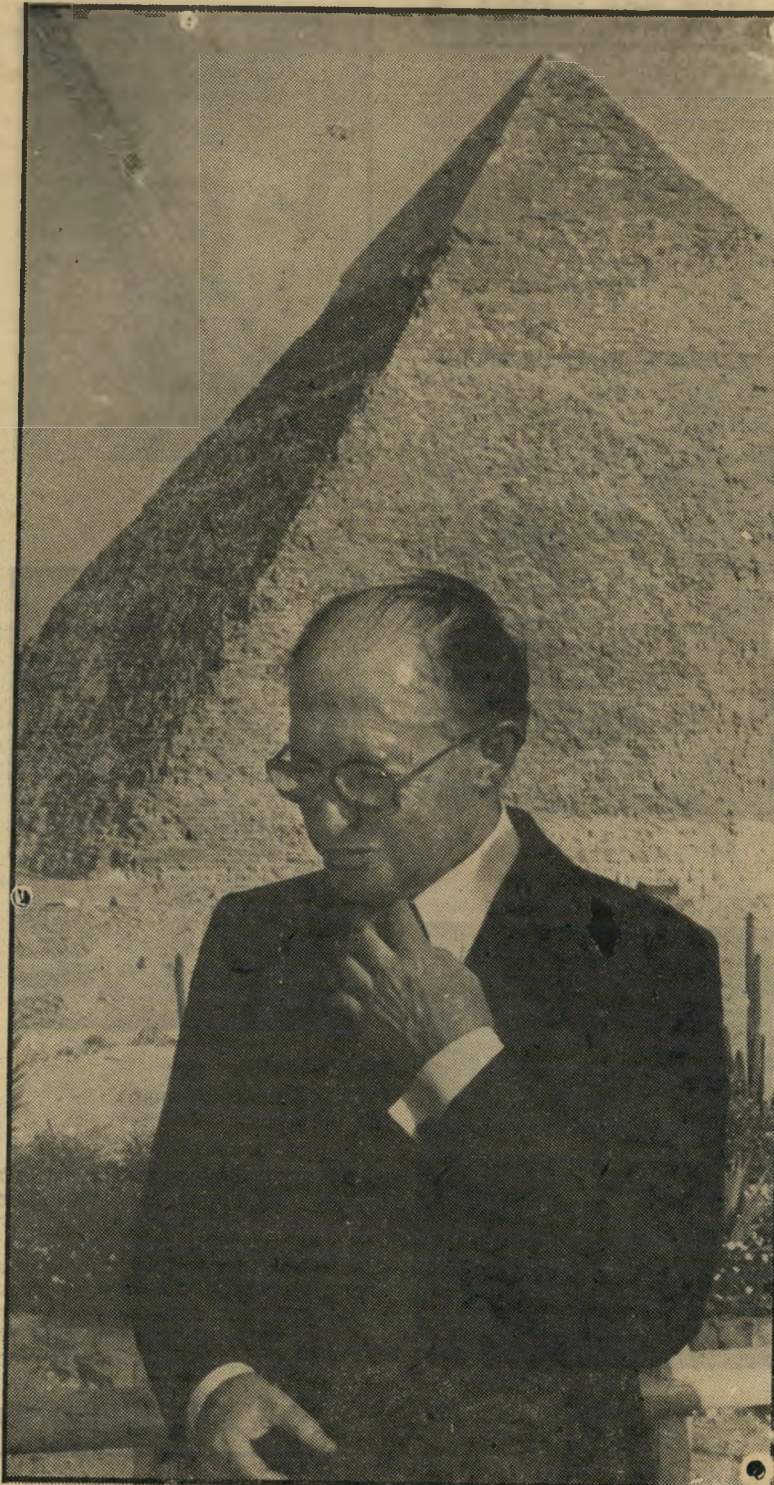
בגין סופר-סטאר

חי לו. זה היה פאלש קטן. בגין מנסה ליצור אפקט דרמטי אבל לא תמיד זה יוצא לו. אני חושב שמה שחסר לו, זה שהוא לא מאמין לגמרי במה שהוא אומר. כדי ששחקן יישחק טוב הוא חייב להאמין במישחק שלו.

לגבי הפאטוס שלו — כשאני למדתי מישחק לימדו אותי שכשאני מדבר על דברים רציניים אין צורך להשתמש בפאטוס. הטכסט מדבר בשביל עצמו. לא צריך להוסיף דרמטיות. הקהל לא קונה את זה.

הייתי מציע לו גם קצת יותר צניעות. מה שמוצא חן בעיני אצל השחקן סאדאט, למשל, זה שיש הרגשה שבגלל חוסר ידע הוא יוצר את הטכסט במקום. אצל בגין הכל מוכן, הכל מלוטש. הכל כל-כך פרפקט. אני אישית לא אוהב אנשים כל-כך מושלמים. אני כקומיקאי, למשל, יודע שעלי להיראות מופתע כשהקהל מגיב.

ליד הפיראמידה עומד מנחם בגין ומתקן את העניבה שלו, בתנועה שהפכה אצלו מאניירוזם אופייני. באחרונה מותחים רבים ביקורת על כושר-המישחק של ראשיהממשלה, מנחם בגין, כמעמדים דרמטיים. צוות "העולם הזה" הלך אל אנשי תיאטרון ובידור, ושאל אותם איך נראה בעיניהם כושר-מישחקו של ראשיהממשלה כמעמדים רישמיים.



● הבמאי יוסי יזרעאלי:

„לעיתים רחוקות אני שם לב אליו. בסדר היום שלי הוא תופס חלק פעוט או אפסי. הוא כל-כך לא מרשים אותי, הוא נראה לי כל-כך משעמם, כך שאני כמעט לא רואה אותו. בפעם האחרונה ראיתי אותו לפני כשלושה חודשים כך שאני לא יכול לחוות דיעה לגבי כושר המישחק שלו.”

● הבמאי ישראל בקר:

„אני מסכים עם אלה שאומרים שהוא משחק רע מאד. הוא נראה לי כמנהל להקה הנוטל לעצמו את הטייטל רול (תפר) קיד שנושא את שם המחזה). מציב מסביב בו שחקנים הרצויים לו כשחקנים תומכים שחס ושלום לא יעיבו על הביצוע



מירון
„פרה-סטניסלבסקי”

גם לגבי השחקן צריכה תגובת הקהל לבוא כהפתעה, אבל אצל בגין נוצר הרושם שהוא יודע בדיוק מתי ימחאו לו כפיים והוא מפסיק ומחכה ועלי זה לא עובר.”

● השחקנית טובה פרדו:

„בגין הוא שחקן דרמטי מעולה. יש לו יתרון לגבי שחקנים, שהוא לא צריך מחזאי, לא צריך במאי. יש לו טכסט משלו וזה נותן לו יתרון שהוא לא שוכח רפליקות. הוא מהשחקנים שגונבים את ההצגה. אומנם לא מפתיע במיוחד, כי תמיד אפשר לנחש מתי יהיו חיבוקים ובשיקות ומתי ימחאו לו כפיים. נדמה לי שיש לו כישרון גם כשחקן בסגנון אחר. בשדה-התעופה, למשל, כששאלו את תגובתו לדברי ערי פאת, פיתאום הסתכל בעיניים תמימות ושאל: „מי זה, מה זה?” הוא שיחק אותה טוב. כך שהייתי רוצה לראות אותו משחק בקומדיה דל-ארטה. ההבדל בין בגין ורבינוביץ השחקנים — שהבמה שהוא משחק עליה היא יותר גורלות של אנשים. אצלנו, או שההצגה מצליחה או לא. אצלנו ההצגה חייבת להצליח. אני חושבת ש-סיגנון המישחק שלו השתפר בשנה הר אחרונה. לפני כן היה יותר פאתטי, עכשיו הוא נראה יותר רציני ומעמיק.”

● השחקן בדרן דובי גל:

„אני חושב שהוא יכול להשיג הרבה יותר אם הוא לא היה גולש לרגשות-יתר, „אובר אקטינג”. אם היה יכול קצת לרסן את הפאטוס שלו, היה יכול להיות גם שחקן דרמטי טוב וגם קומיקאי טוב, אבל הוא גולש. אני חושב שמה שקרה לו, זה שאם היה רק ראשי-ממשלה ולא היו קורים כל המאורעות ההיסטוריים וההיסטריים האלה הוא היה נשאר בסדר, אבל הוא מרגיש כאן שגפל עליו כל-כך הרבה בשנה האחרונה. הוא מרגיש את ההיסטוריה על הכתפיים ו-מדבר קצת בשם ההיסטוריה. צריך להתחשב בזה. הוא כמו סטאטיסט קטן שפיתאום



בקר
„כוכב יחיד”

המרהיב של ראש הלהקה. אני אישית בעד תיאטרון ממין אחר. אני מאמין שמישחקים המעולה של חבר השחקנים מסביב אינו מוריד מערכו של הכוכב. עליכן, אני ממליץ לו כמנהל הלהקה, שיסתכל טוב סביבו, ויחלק את התפקידים בהקפדה יתרה ושי יחשוב על הופעות נאות, על הליגויין, כושר תנועתו והסתגלותו לתהפוכות המחזה הכמעט בלתי כתוב.

כושר האילתור שלו מעל ומעבר לכושר אילתורה של להקתו, להוציא אחדים מהם אשר היו פעם מנהלי להקות בעצמם. לדעתי לא השתנה סיגנון המישחק שלו. הוא משחק כבר 30 שנה אותו התפקיד. שמעתי את המונולוג המזהיר שלו בתקופת אלטלנה ואני יודע בעל-פה את שורות נאומי בדין על השילומים ואת הופעור תיו בתקופת מילחמת ששתיימים ובעת האחרונה. הוא מנהל להקה טוב. הייתי מייפעץ לו שיידע לא להתחבא מאחורי ה-תנועה החזרת אם העניבה יושבת בדיוק במקומה, בדיוק כמו שהייתי מציע לאחד משחקניו הבכירים לא לשים יד בכיס השמאלי של מסנסיו בעת מתח רב. ושיידע אחר לדאוג ללבושו הנאה למרות ושיטנו המשתפלת החוצה.

אם לדבר בקטגוריות של תיאטרון — ביושבינו מול המדיה הנפלאה של הטל-ויזיה עלינו לזכור כיצד אנו נראים ולא רק נשמעים בעיני הצופים, ואני מקווה שעצותי ישמעו לו לא בקנטרניות, אלא כמחווה של רצון טוב.”

● השחקנית חנה מרון:

„ברור שהוא לא חניך האסכולה המודר-נית האמריקאית של הריאליזם. אני הייתי אומרת שהסיגנון שלו הוא קצת פרה-סטניסלבסקי, מיושן. יש לו נוכחות בימתית חזקה מאוד. דידי בן-גוריון לעומתו לא היה שחקן טוב בכלל. לבגין יש סיגנון כזה מלוטש שעלי הוא לפעמים משפיע. התנועות שלו מזכירות שחקנים שמשח-קים תמיד אותו התפקיד. הוא משחק את תפקיד מנחם בגין בוריאציות שונות —

ולבוא אלי למיבחנים, אז אוכל להגיד את דעתי המיקצועית עליו.”

● השחקן בדרן

דטון זינגר:

„הוא טכנאי לא רע, אך קצת מזויף כשהוא נכנס לאכסאאות. לדעתי פעם הוא היה יותר אמיתי כרטוריקאן. היה יותר משכנע. למשל בווינגטון הייתי ממש מוועזע מהמישחק שלו. הוא לא בנה טוב את הקטע שלו. זה לא עבד עלי. כשהוא הגיע לציטטות מתהילים לא האמנ-

המנהיג, התפקיד הלאומי, את כל מה שהוא מייצג ורוצה לייצג. ההצלחה הי גדולה שלו היא מפני שהסיגנון המיושן הזה לפעמים עובד. הוא מיקרה קלאסי של התפקיד שעובד יחד עם הנתונים הי טבעיים של השחקן. אם היה, למשל, צריך לשחק תפקיד של מנהיג פועלים, כמו משל, אני לא חושבת שהיה מצליח בו.”

● הבמאי ניסן נתיב:

„אינני יכול לקבוע לבגין דיעה מיקצועית כי אף פעם לא נפגשתי איתו פנים אל פנים והוא אף פעם לא עבר אצלי בחיי. אף ירצה לעשות הסבה מיקצועית